

[Ellen Strange Petersen.]

uddannelse. Et seminarium på Bornholm måtte f. eks. forekomme egnet til naturfagsspeciale.

Vi har fra konservativ side peget på betydningen af, at småbørnslærerindeuddannelsen bevares for skolen og gerne udvides til også at omfatte mænd.

Må jeg til slut sammenfatte disse betragtninger med at sige, at vi altså for flertallet af min gruppes vedkommende tiltræder dette lovforslag, men at vi gør det med alt andet end begejstring. Vi betragter det som en nødforanstaltning og vil herigennem give vor støtte til den højtærede undervisningsminister til at få rådet bod på noget af den skade, der er sket for den danske folkeskole siden 1958-lovens gennemførelse. Vi påskønner, at der nu søges skaffet overblik over skolens situation og tilvejebragt en vis udligning til fordel for de dårligst stillede skolebørn, og vi venter, at den højtærede minister ikke standser her, men inden alt for længe fremsætter forslag til positive og langsigtede foranstaltninger, der kan imødegå lærermangelen og fremme undervisningen.

Vi peger her på oprettelse af flere seminarier, eventuelt ved indretning af eftermiddagsseminarier i bestående skolebygninger, og på bedre udnyttelse af de bestående seminarier, og vi peger på betydningen af, at den private realskole får lov til at bestå, at småbørnslærerindeuddannelsen ikke afskaffes, men gerne udbygges, og at der skaffes mulighed for anvendelse af specialuddannede lærere ved folkeskolen på rimelige vilkår.

Der er også spørgsmålet om, hvorvidt det er muligt at beholde flere gifte lærerinder i arbejdet. Ifølge det økonomiske sekretariat forbliver ca. 30 pct. af de kvindelige dimittenter fra seminarierne ikke i skolen. Personlig tror jeg, at det er et problem, der ikke kan løses særskilt for skolevæsenet; det findes i andre erhverv, måske allermest udpræget inden for sygeplejen, og hænger formentlig til dels — som det ærede medlem hr. Sinnbeck nævnede det — sammen med sameskatningsproblemerne og anciennitetsproblemerne for tjenestemændene. Men jeg ser naturligvis gerne, at også dette forhold bliver taget med i overvejelserne.

Hermed skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Else-Merete Ross: Under behandlingen af det foreliggende lovforslag er der sket en vis forskydning med hensyn til, hvilken paragraf man skal lægge hovedvægten på. Oprindeligt ville man lægge vægten på den generelle obligatoriske begrænsning af antallet af undervisningstimer. Efter henstilling vil ministeriet nu undlade at fastsætte et ufravigeligt maksimum for antallet af undervisningstimer i de enkelte kommuner og overlade til disse at forsøge at opretholde de gældende undervisningsplaner med højere timetal i den udstrækning, de kan få lærere til at påtage sig disse overtimer eller få særlige faglærere til at tage timer.

Hovedvægten for en begrænsning i forbruget af lærere vil derfor nu ligge i §§ 1 og 3, altså på reglerne om elevantal i klasserne og reglerne om højeste antal lærerkræfter ved skolerne. Kun hvis disse to forholdsregler viser sig utilstrækkelige, vil den i § 2 indeholdte bemyndigelse blive bragt i anvendelse. Denne ændring har kun kunnet accepteres, hvis § 3, om højeste antal lærerkræfter, også kom til at omfatte Københavns kommunale skolevæsen. Derfor er der til lovforslagets § 3 foreslået en tilføjelse, som gør dette muligt.

Det skønnes, at denne lov vil give en besparelse i henseende til embeder på ca. 1 500.

Der er ingen, der med glæde gennemfører denne lov. Den er en nødforanstaltning, som nok vil hjælpe noget på den akutte lærermangel, men tilbage står noget helt andet: at pege på konstruktive forslag til at øge antallet af lærerkræfter.

I bemærkningerne til lovforslaget siges der heldigvis også, at spørgsmålet om en yderligere forøgelse af dimittenttallet snarest muligt vil blive taget op til overvejelse, men denne overvejelse må føre til ganske anderledes drastiske foranstaltninger, end der er foretaget i de sidste 9 år, fra 1953, da et udvalg blev nedsat for at overveje forholdsregler til en regulering af forholdet mellem lærertilgang og lærerbehov.

Skal den nye skolelov og den blå betænkningens tanker føres ud i livet, er der i 1980 behov for et dobbelt så stort antal